

Emmi

Vasile Alecsandri

Când glasul Providenței te-a rechemat în ceruri,
Ca să mărești podoaba cereștilor misteruri,

O, fiică a Moldovei! o, suflet îngeresc!
O, floare trecătoare pe plaiul pământesc!

În ora de pe urmă a viețuirii tale,
În mijlocul acelor ce te plâneau cu jale,

Tu, blândă radioasă, cu zâmbetul senin.
Primblând asupra lumii un ochi frumos și lin,

Ai zis: „Eu plec, adio, pe calea veșniciei,
Dar vreau a fi cântată în limba armoniei.”

Ș-atunci, pe pragul morții, la mine ai gândit,
La mine, ce duc jalea acelor ce-au murit!

O, dar, voi spune lumii cât fost-ai de frumoasă,
Iubită, iubitoare și dulce și duioasă!

Ce inimă-ngerească bătea în sânul tău
Cum alinai c-un zâmbet amarul cel mai greu!

Cum dulce ta privire era încântătoare
Ca-n viforele iernii o zi de dulce soare,

Și lumea va-nțelege că tu, spre cerul sfânt.
De mult erai menită să zbori de pe pământ!

O, soartă, lege crudă! o, taină-ngrozitoare!
De ce lumina pere? de ce copilul moare?

De ce în omenire așa multe jeliri,
Ș-așa de trecătoare, de scurte fericiri?

De ce să cadă crinul în zarea dimineții?
De ce să moară Emmi în floarea tinereții?

Lipsea Dumnezeu oare de îngeri lucitori?
Lipsea cerul de raze, de stele și de flori?

Nu! însă tu, alb înger, aveai nalta menire

S-arăți că trista moarte e pas la nemurire,

Că-n ora de pe urmă un suflet înzeit
Privește fără spaimă l-al vieții asfințit.

Și că o frunte albă păstrează, ca în viață,
Frumusețea-i răpitoare chiar sub a morții gheață...

O, fiică a Moldovei! trecut-ai ca un vis,
Și raiul nemuririi în sânul-te-a închis.

Dar câte flori frumoase răsar pe-a noastră cale,
Ne amintesc de tine și ne cuprind de jale!

Și câte păsărele cu dulce glasul lor
Șoptesc de blânda Emmi și ne pătrund de dor!